

[Wilhelm.]

hovedet er sikret for de par måneder, så er det ikke i kraft af dette forlig. Det er på trods af dette forlig, og det er ved hjælp af venstrefløjens stemmer.

Men det centrale i dette er lønindgrebene. På trods af at regeringen nu i hvert fald selv har fundet ud af – men ganske vist ikke har meget lyst til at fortælle det offentligt og kører det rundt i nogle fortrolige papirer, som ikke skulle have sivet ud, hvis ikke vi andre havde lagt dem på bordet – på trods af at man har fundet ud af, at det var urigtigt med dette lønforspring på de 20 pct., så kører man videre med, at det er lønningerne, der skal holde for. På trods af at Dansk Arbejdsgiverforenings statistik siger, at lønaglidingen har været afdæmpet helt frem til 3. kvartal i 1976, så er det lønningerne, der skal holde for.

Indgrebene, som er hensigten med det her, sker endda især på normallønsområdet, og det vil sige for de lavtlønnede. Men indgrebene er forsøgt gennemført over hele linjen, og i den principielle vurdering af disse indgreb kan jeg erklære mig enig med hr. Gert Petersen. Derimod vil jeg nok tilføje, at jeg tror, bortset fra den principielle vurdering, som selvfølgelig må gå på hensigten med det her, vil praksis vise sig temmelig anderledes end hensigten.

Lad os tage § 11, som gør visse lønstigninger ugyldige. Hvad vil det sige? Man kan jo godt erklære, at de er ugyldige. Der er ingen sanktioner. Hvad vil man gøre ved de arbejdsgivere, der alligevel føler sig nødsaget til at betale de lønstigninger, fordi folk er desperate, folk aktionerer, og det uanset hvor meget man prøver at tromle her? Man har jo forsøgt at kriminalisere allerede med augustforliget. Hvad vil man gøre ved det? Og selv om man kan gøre noget ved det, så vil jeg da godt sige, hvad vi bliver nødt til at anvise. Det er da klart, at man må føre den lønkamp videre, og det, der er ugyldige lønstigninger, er altså kun dem, der er kendt overenskomststridige i arbejdsretten; men hvis lønarbejdere på en arbejdsplads eller i et fag er stærke nok til at tilkæmpe sig en lønstigning under disse vilkår, så er de også stærke nok til at tilkæmpe sig denne lønstigning samtidig med et krav om, at arbejdsgiverne slet ikke indbringer den for arbejdsretten, og så er der ikke noget med § 11. Det må selvfølgelig være vejen for lønarbejderne i denne sag.

Tilsvarende på hele normallønsområdet. Vejen må jo være, at man slås for de lønstigninger, og man får dem. Og så kan man nok så meget sige, at de ikke må lægges på priserne. Det er ikke lønarbejdernes hovedpine. Og hvis arbejdsgiverne har lyst til at lægge dem på priserne eller føler sig nødsaget til at lægge dem på priserne, ja, så er det jo som påvist uden ende, hvad der i øvrigt kan lægges på priserne, og det er da ganske ukontrollabelt. Selvfølgelig skal han så ikke kalde det lønstigninger, så må han kalde det noget andet, og så kan man i øvrigt ikke kontrollere det.

Det er klart, at den lønkamp vil skride videre. Det er også klart, at det her ikke bliver det sidste indgreb, og jeg vil benytte lejligheden til stærkt at advare mod det, man er ude på, som tidligere har været nævnt i dagspressen, og som har været nævnt især af den radikale ordfører her i dag, at prøve at fratage mennesker deres ganske almindelige borgerlige rettigheder i henhold til bistandsloven, fordi de laver noget, der ikke er ulovligt, men som man kalder overenskomststridigt. Det er et ganske alvorligt ekstra skridt ud i den totalitære stats-tendens, som jeg har nævnt. Vi kan selvfølgelig ikke forhindre, at man gør det herinde, men jeg kan sige én ting sikkert, og det er, at historien ruller videre, og historien lader sig ikke standse af, at nogle bureaukrater herinde forsøger med disse indgreb at redde kapitalismen, som er i krise. Man kan kriminalisere, og man kan måske få en effekt af det, så længe det er 400 mand, der overtræder loven. Men det har ingen effekt, når det er 400.000, og det bliver det.

Lembourn (DM):

Ud fra en stærk skepsis over for disse forligsforslag udtalte hr. Christophersen, at man fra venstres side ønskede, hvad han kaldte en strammere omkostningspolitik. Jeg vil godt spørge hr. Christophersen, hvad han egentlig lægger i dette udtryk. Det er generelt teoretisk, men hvad betyder det kontant?

Senere i talen angreb hr. Christophersen prisstoppet for – og jeg tror, jeg citerer korrekt – at være for rigoristisk. Jeg vil gerne spørge: Ja men hvad vil venstre da sætte i stedet? Hvordan ville venstre formulere den form for prisstop, som venstre selv i øvrigt tidligere har ønsket? Og endelig kan der jo umuligt være nogen logik i, at man først angriber disse forslag